

שינאה בחרר, המימות

(המשך מעמוד 29)

פור כפתור, עד שהיא מאילה לעשות לי את הטובה — ובאיזה טרזוף חמוץ.

בלי

יחסי-מין

נימאס לי לבקש ממנה מאות פעמים להשאיר לי את העיתון אחרי שהיא נזמרת אותו, כאילו סינה קבועה, כני ש' אמצא אותו כשאני בא מהעבודה. 14 שנים שאני מבקש ממנה את זה — ומעולם לא מצאתי את העיתון כשבאתי הביתה. תמיד אני צריך להפש אותו בכל הבית. נימאס לי. הרי רק מדבר כזה אפשר להשתגע. נימאס לי שהיא מסרבת לתת לי ולהביאם שלי אוכל כשהם באים ללמוד אצלנו. מה אני בן חורג? כשאני בא ללמוד אצלם, מתייחסים אלי כמו אל מלך. בשביל מה לי את הבושות האלה?

ואל תחשבו שלא נימאס לי גם היחס שלה למין. שמענו פה מהדוקטור, שהיא התלוננה שאני לא מקיים איתה יחסי-מין. בטח, אבל היא לא סיפרה למה. מפני שתמיד כשאני רוצה להתקרב אליה, היא נותנת לי להבין שהיא לא רוצה בי. בזמן האחרון היא עשתה לה מינהג חדש. אחרי 14 שנות נישואין, היא התחילה פיתאום להתבייש ממני: כשהיא מהפשטת לישון, היא מפנה אלי את הגב, לובשת קודם חלוקי-לילה, ורק אחרי-כך מסירה את התחתונים. ימים טובים הגיעו. אז אם היא לא רוצה, לא צריך. בלי טובות.

נימאס לי גם העסק האחרון הזה עם דפנה, החברה שלה. כולכם יודעים את הפרשה החדשה עם דפנה. היא נדבקת לי דפנה זאת כמו קרציה, ומבלה איתה את כל הזמן. הדוקטור טוען שזו תגובה של ליוזה על שהתחלתי לדרוש ממנה להפסיק להשתולל ולהתחיל להתנהג כמו בן-אדם מבוגר, לא תינוקת. אולי, אבל זה בטח

לא עזר להרגשתי, שאני מיותר בשבילה. אני לא יודע, אם הן רק מקשקות כל היום ביחה, או שהן גם שוכבות אהת עם השנייה — ולהגיד את האמת, זה אפילו לא מעניין אותי.

הילד

לא ימות

קש ששבר את גב-הגמל, בשבילי, קרה ביום רביעי לפני שבועיים. היא צילצלה אלי למשרד וסיפרה לי שיש לה שני כרטיסים לתיאטרון לאותו ערב, ואם אני רוצה לבוא. מהטון שלה היה ברור שהיא לא מצפה ממני שאבוא. עניתי לה שאם זה הטון שלה, אז אני לא מעוניין. "תיארת לי לעצמי" ענתה לי. "או אני אלך עם אחותי, ואתה תיתן לילד ארוחת-ערב ותשכיב אותו כבר."

בערב הגעתי הביתה. ליוזה כבר לא הייתה, ואני שאלתי את הילד מה הוא רוצה לארוחת-ערב. הוא ענה שחתיכת בשר. הת-פלאתי. "מה פיתאום בשר בערב?" שאלתי אותו. "אני גורא רעב", ענה. "לא אכלת בשר בצהריים?" "לא. כשבאתי מבית-הספר, אמא לקחה אותי, ונסענו לדפנה, ושם רק אכלנו קצת עוגיות ושתיתי חלב." איך אני הצלחתי להתאפק שלא לרוץ לתיאטרון, ימצוא שם את ליוזה, ולשבור לה את כל העצמות — אינני יודע. הכנותי לילד ארוחת-צהריים והשכבתי אותו לישון. ישבתי ורתחתי שעתים תמימות, ואתם יכולים לתאר לכם איך עליתי עליה ברגע שהיא ניכנסה

אבל היא לא התרגשה בכלל: "אולי לא תעשה לי כאן סצינות", ענתה לי, ככה בקור-רוח. "הילד לא ימות מערב אם הוא לא אכל פעם צהריים." היא סירבה להמשיך לדבר על העניין. התפשטה, התקלחה וניכנסה למיטה. ליוזה, זה לא ילך לך הפעם, הודעתי לה. היא

רק הסתכלה בי, במצב כזה מלמעלה למ-טה, לקחה לה ספר, והתחילה לקרוא בו בלי לענות מילה. תפסתי את הספר וזרקתי אותו. הרגשתי שאני עומד להפליק לה עוד שנייה. "בבקשה, דבר כמה שמתחשק לך", הודיעה לי בקרירות. "אתה הלא איהב מונולוגים — בייחוד כשהם שלך." וזהו. זה היה הרגע.

סיפורה של ליוזה

שגרי קם ועזב את הבית באמצע ה-לילה, תפסה אותי פניקה אימה. חשבי-תי שהעולם מתמוטט מסביבי. עד השנייה שהדלת נסגרה אחריו, לא האמנתי שהוא יעשה את זה. זינקתי לטלפון וצילצלתי לדוקטור. המיסכן, הערתי לו שם את כל המשפחה. הוא לא היה בבית. ביקשתי ש-הוא יתקשר אלי מייד ברגע שהוא יחזור, לא חשוב באיזו שעה. הרגשתי שזה הטון שלי, באותו רגע.

טוב, מה קרה אחרי-כך כבר שמעתם. ה-דוקטור סירב לעזור לי. הוא אמר שזה טוב מאוד שגדי עזב אותי, שהוא היה צריך לעשות את זה כבר מזמן. שרק ככה אני אבין שהוא מדבר ברצינות, כשהוא דורש ממני לשנות את התנהגותי. הדוקטור טען שאני כבר מספיק חזקה כיום כדי לפתור את הבעיה בכוחות עצמי.

אני חושבת שהוא טועה. אני לא מספיק חזקה. אני לא מבינה לא הוא לא רוצה לעזור לי. אני בעצמי מסוגלת להחזיר אלי את גדי? מה פיתאום?

אני רוצה

את בעלי

דוקטור ביקש ממני, לקראת הפי-גישה הזאת, לנסות לחשוב למה גדי עשה את מעשהו. למה הבחור הזה, שבמשך

14 שנה שירת אותי כמו עבד — ככה הוא התבטא, הדוקטור, — קם פיתאום והלך לו. אז חשבתי וחשבתי — ואני יכולה להגיד לכם שאינני יודעת. אין לי שמץ מושג. דבר שיגעוני יותר לא ראיתי. מה יש, על מה הוא מתלונן? שלא שמת לי את העיתון במקום? אז מה, אני יכולה לז-כור איפה העיתון המחורבן הזה? מה זה משנה בכלל? ומה יש אם לא עניתי לו, כלילה ההוא? פשוט לא רציתי להיכנס איתו לחיכוך. מה אני אענה לו? למה לא נתתי לילד צהריים? אפשר לחשוב שאני אף פעם לא נותנת לו צהריים, באמת.

בקיצור, אני לא רואה שום סיבה מדוע הוא עזב את הבית. לא יודעת, ולא רוצה לדעת. אני לא פסיכולוגית. כל מה שאני יודעת זה, שהכל התמוטט עלי. במשך 14 שנה היה לי בעל שבו היה תלוי כל עולמי. פיתאום, לאחר שהתרגלתי לחיות ככה, הוא התחיל לנסות להנך אותי מחדש, להעמיד אותי על שתי רגלי. הרי זה כאילו לוקחים צמח טפיל ומנסים להכריח אותו לגדול בכוחות עצמו.

ואם זה לא היה מספיק — אז הוא קם פיתאום ועזב אותי. ואם זה לא מספיק — אז עוד בא לי הדוקטור כאן ומסרב לעזור לי, בטענה שאני כבר מספיק חזקה להתגבר על זה לבד. אינני יודעת. אני חושבת שהדוקטור טועה. אינני חזקה, ואי-נני רוצה להיות חזקה. כל מה שאני רוצה זה את בעלי בחורה. אני יודעת רק דבר אחד: כפי שאני מרגישה היום, אני לא אתפלא אם אתאבד.

ליוזה טעתה. עבר רק חודש ימים, וגד חזר הביתה — ללא התערבות מבי-חוצ. היתה זו ליוזה שהחזירה אותו, שמצאה בתוכי-תוכה את הכוח להת-גבר על עצמה, לרוץ אחריו, ולשכנע אר-תו שהיא תנסה לשנות את התנהגותה. אין זה סוף מאבקם. עוד נכוננו להם משברים. אבל ייתכן שזוהי תחילת חייהם החדשים — יחד.

אוישר לכל החיים...

מושג שכל אחד מאתנו מבקש להפכו למציאות — בעידננו אפשרי הדבר בהחלט מחקרים, מסקנות וממצאים מדעיים מקרבים את האושר לטווח השגתו של כל אחד.

תכשירי ארוס מהווים מקור ללימוד, פתרון והבנת בעיות השרויות במחלוקות בחיי המין. תכשירי ארוס הם תוצאה של מחקר מקיף, וסטטיסטיקה בדוקה הוכיחה שלהם חייבים מליוני זוגות ברחבי העולם את אושרם.

תכשירי ארוס עוזרים לך לתכנן בקפדנות את חיי המין הבריאים שלך.

תכשירי ארוס מגוונים את חיי הנשואים, ועוזרים להתגבר על חולשות ומחדלים הקיימים בחיי היום יום.

תכשירי ארוס מייצבים והופכים אותך לאדם שבעיתו נפתרה.

תכשירי ארוס מוצרי עזר והיגיינה לחיי מין מושלמים ובריאים.

דרוש קטלוג חינום

ש.צ.מ. בע"מ, מפיצים לארוס בישראל רח' המישנה 9-ת"א-טלפון: 445882 שמי כתובת עיר

ארוס ROS

תכשירי עזר והיגיינה לחיי מין מושלמים